

Aliciğim'le Tanışmamız

Yıldız ağacı, gül yaprağı, kumdan kale, suda takla. Yaz tatilimin sihirli formülü bu.

Her yıl okullar kapanınca yazlık evimize geliyoruz. Burada yüzüyorum, dubadan atlıyorum, suda cambazlıklar bile yapıyorum. Kumsalın en çok kumdan kale yapan çocuğu olabilirim. Örümcekler izin verirse arka bahçedeki gülleri buduyorum. Dalların arasına kurdukları ağlar bozulunca fena kızıyorlar. Ama gül budanınca yeni filizler veriyor ve ben tomurcukların goncaya, goncanın güle dönüşmesini takip etmeyi seviyorum. Geceleri de evin arkasındaki yıldız ağacını seyrediyorum.

Eskiden bütün bunları tek başıma yapardım. Çünkü komşularımızın hiç küçük çocuğu yok. Ben geç doğduğum için hepsinin çocukluğunu kaçırmışım, en küçüğü lise öğrencisi. O da benimle oynamak istemiyor, sürekli telefonla konuşuyor. Ama bu yaz şansım döndü. Annem plajda Nar Teyze'yle tanıştı, ben de böylece Aliciğim'i bulmuş oldum.

Size nasıl tanıştığımızı anlatayım. Annemle sahilde limonatalarımızı içip benim nasıl arkadaş bulacağımı konuşuyorduk. Plajdaki bütün çocuklara tek tek, "Merhaba" demeyi deneyebilirdim. Ya da üstünde, "Yazlık Arkadaşı Aranıyor!"

yazılı ilanlar hazırlayıp elektrik direklerine asabilirdim. Ama hiçbirine gerek kalmadı. Birden yandaki şezlongda yatan, kırmızı saçları tepesinde toplu, süslü mayolu bir kadın bizimle konuşmaya başladı. İşte bu, Nar Teyze’ydi.

Anlattığına göre çok varlıklı bir aileden geliyormuş. Paris’teki akrabalarından, yeni taşındıkları, deniz kıyısındaki evlerini kaç paraya satın aldıklarından, kocasının fakir ama asil bir aileden geldiğinden söz etti. Bunları bize neden anlattığını bilmiyorum. Bence annem de anlamadı ama sessizce dinledi. Sadece Nar Teyze ona ne iş yaptığını sorunca, “Tarih profesörüyüm” dedi.

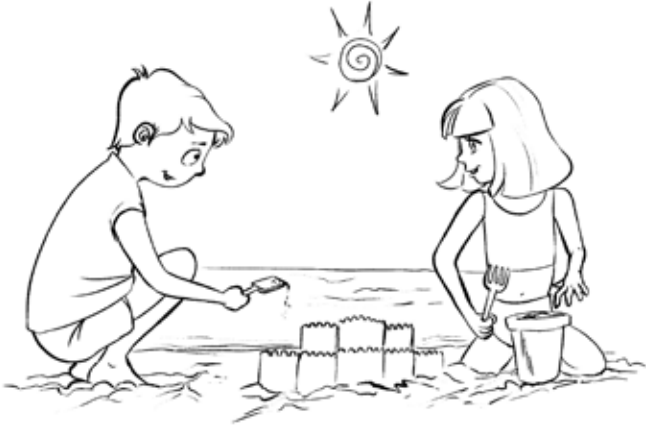
“Harika! Kızınız oğlumla yaşıt gibi. Çocuklarımız öyle herkesle arkadaşlık edemez, tanıştığımız iyi oldu” dedi Nar Teyze. Sonra da deniz kıyısında havuz yapmakla uğraşan sarı saçlı, mavi mayolu oğlana seslendi:

“Aliciğim bak burada bir arkadaş var!”

Neden herkesle arkadaş olamayacağımızı ve “herkes”in kim olduğunu anlamadım. Babam bir kediyle, bir kuşla, hatta bir ağaçla bile arkadaş olabileceğimizi söyler. Ben de Nar Teyze’ye bunu söylemek isterdim ama o azıcık acayip. Bizim okulun müdürü gibi, onunla konuşsam da beni duymaz bence.

Ben bunları düşünürken Aliciğim harıl harıl kazmaya devam etti. Sonunda o gelmeyince, ben yanına gittim.

“Kovanı kullanabilir miyim?”

“Olur.”

“Havuzu su doldurabilir miyim?”

“Olur.”

“Adımı söyleyeyim mi?”

“Olur.”

“Adım Işıl.”

“Tamam.”

Havuzu bitirmesine yardım ettim. Sonra da beraber kumdan liman yaptık. Gemilerimizi de koyunca çok güzel oldu ama Aliciğim hiçbir şey demedi. Yine de ben arkadaş olduğumuzu anladım.

Yıldız Ağacı

Sonraki günlerde Aliciğim'le deniz kıyısında buluşmaya devam ettik. Nar Teyze hiç susmadan konuştuğu için annem ondan kaçıyor. Kafası şişiyormuş. Çok haklı çünkü benim de her şeyime karışıyor. Güneş kremimi sürmeliymişim, iyi çocuklar temiz giyinirmiş, duba kalabalıkmiş, deniz yosunluymuş, dikkat etmek gerekirmiş... Ama en çok derslerden söz etmeyi seviyor. "Başarı, başarı, başarı! Hayattaki en önemli şey!" Bu, Nar Teyze'nin sloganı gibi. Tanıştığımızdan beri bin kere söylemiştir. Ama Aliciğim'le oynamak hepsine değer. O iyi bir çocuk. Mızıkçılık yapmıyor, kötü söz söylemiyor ve oyun seçmiyor.

Bugün plajdan eve dönünce annem telefon edip Nar Teyze'den izin istedi, akşam Aliciğim bize gelsin diye. Çünkü ben ona arka bahçemizi göstermek istiyorum. Babam, "Arka bahçeden sorumlu bakan sensin" der. Kendisi de mutfaktan sorumlu bakanmış çünkü aşırı güzel yemekler yapar. Annem kitaplıktan sorumlu bakan, onun sürekli okuması gerekiyor.

Aliciğim gelir gelmez arka bahçeye çıktık. Hava tamamen kararmadan gülleri göstermek istiyorum. Tomurcukları, goncaları anlattım tek tek. Bir de beyaz gülü koklattım çünkü o çok güzel kokar. Ama o, yıldız ağacını merak ediyormuş.

Evimizin arkasında bir tepe var. Bahçe duvarının ötesinde, böğürtlen çalılarının ve upuzun otların arasında yıldız ağacı tek başına duruyor. Ben onu gösterince Aliciğim, “Bu hiç yıldıza benzemiyor ki!” dedi.

Ona neden yıldız ağacı dediğimi anlaması için havanın kararması gerek. Aslında bunu daha önce kimseye açıklamadım. Annemle babama bile. Ağacımla aramızda gizli bir bağ var ve sırrını sadece bana açıkladı. Ama Aliciğim de çocuk olduğu için söylememi sorun etmez bence.

Annem arka bahçeye, güllerin arasına minder attı. Ona gökyüzünü seyredeceğimizi söyledim. Yetişkinler gelirse yıldız ağacı utanır çünkü.

Yıldız ağacını beklerken, ona arka bahçeden sorumlu bakan olduğumu ve budamanın önemini anlattım. Aliciğim hep dinledi. Tam güllere dadanan yabancı sarmaşıkları anlattığım ki, “Hava karardı, ben artık ağacı bile göremiyorum, neyi bekliyoruz söylesene” dedi.

“Beklememiz gerek.”

Bunu söyledim ama yıldız ağacı Aliciğim’den de utanıp kendini göstermez diye ödüm kopuyor.

“Tamam da ne olacak, söyle işte!”

Yanımda getirdiğim el fenerini yakıp yüzüme tuttum. “Ağacın yıldızları çıkacak!” dedim sesimi kalınlaştırarak.

“Yapma şunu, korkunç görünüyorsun. Yıldızlar ağaçta yetişmez! Sıkıldım ben, başka bir şey yapalım.”

“Söz ver yıldız ağacından kimseye söz etmeyeceğine!”

“Yıldız ağacı diye bir şey yoktur!”

“Söz ver” dedim. “Sen söz vermediğin için göstermiyor kendini.”

“Peki, söz!”

Kalkıp bahçe duvarına yürüdüm. Belime kadar sarkıp, “Kimseye söylemeyecek, söz verdi, lütfen göster yıldızlarını” diye fısıldadım. Yanına dönünce Aliciğim sordu:

“Ne oldu şimdi? Yıldızlar hâlâ yok.”

“Bekle” dedim.

Biraz daha bekledik ama yıldızlar bir türlü çıkmadı.

“Bence sen uyduruyorsun.”

“Uydurmuyorum!” diye bağırdım. Gözlerim yanmaya başladı. O kadar kızdım ki misafirim olması umurumda bile değil, keşke ona hiç söylemeseydim. Annesi gelip alsın bunu. Kalktım, tam içeri gideceğim sırada Aliciğim beni kolumdan tutup çekti.

“Şuraya bak!”

Küçük yıldızlar ağacın etrafında yanıp sönüyor, bazılarıysa vıjt diye kayıyor. Yavaş yavaş çoğalıyorlar. Ağaç koca bir galaksi gibi ışılıyor.

Aliciğim, “Özür dilerim. Sana inanmamıştım” dedi.

“Boş ver” dedim. “Çok acayip bir ağaç. İnternette yıldız ağacı diye aradım ama hep masallar çıkıyor.”